

udalosti zo života školy, zaujímavosti, kultúra, ale aj zábava a poučenie

Základná škola Na bielenisku PEZINOK

“Keď všetko zatemnila kríza, deti svetla zapália hviezdy.”

MOŽNO CHYTIŤ ŠŤASTIE ZA PAČESY
BESEDA S POLICAJTKOU
ROZHOVOR - SAMKO JAVORČEK
PRÍBEH - PRÁZDNINY DEDA VŠEVEDA A TAJOMSTVO HODÍN (časť 4)
SVET PODĽA MŇA
VIERA, NÁDEJ A LÁSKA

Uzávierka tohto čísla bola 23.6.2019

Redakčná rada - osičky

Natália Ráczová (9.A), Barbora Váradyová (9.A), Nina Holentová (9.A), Soňa Noskovičová (9.A), Sara Škabla (9.A), Romana Halgašová (9.A), Oliver Horňák (3.C), Tatiana Brezinová (4.B), Bianka Hlad'ová (4.B), Zuzana Mrvová (4.B), Barborka Hofierková (4.B)

Kružok vedie: p. učiteľka Milková, p. učiteľ Lupták

Externí prispievatelia tohto čísla: H. Majerčáková, M. Snoha, E. Šindelárová, C. Koczúrová

Všetkým prispievateľom veľmi pekne ďakujeme. Rovnako ďakujeme za spoluprácu aj: p. uč. Balcovej, Bakovej, Dupl'ákovovej, Cerinovej, Gábrišovej, Goliašovej, Groschmidtovej, Chytrej, Jánošovej, Kerákovovej, Krekáčovej, Koczúrovej, Hlobeňovej, Hozovej, Marcinkovej, Martišovi, Ondekovej, Ondrejkočovej, Petrášovej, Prešinskej, Rigasovej, Rusnákovej, Sadloňovej, Tichému, Vanišovej, Vargovej, Veselkovej, Žákovej, p. zástupkyňiam Golkovskej, Marmanovej; p.vych. Krajčovičovej.

Výzva pre žiakov i učiteľov našej školy: Ak máte nejaké zaujímavé príspevky vhodné do nášho školského časopisu, budeme radi, keď nám ich poskytnete. Môžu to byť slohové práce, básne či iné literárne dielka, referáty, projekty, komixy a pod. Rovnako budeme radi, ak nám dáte vedieť o všetkom zaujímavom, čo ste robili na vyučovaní či mimo neho - exkurzie, návštevy výstav, divadiel, športové podujatia, rôzne súťaže, slávnosti, netradičné vyučovacie hodiny a i. Svoje námety môžete dať niektorej z „osičiek“ alebo vhodiť do našej schránky na 1. poschodí. S potešením za vami prídeme, a ak sa nám bude váš návrh páčiť, tematiku spracujeme a uverejníme.

ÚVOD

- Úvodník 4

ŽIVÉ SLOVÁ

- Možno chytiť šťastie za pačesy? 6
- Panika 7

UDALOSTI

- Beseda s policajtkou 8
- Prvé sväté prijímanie 9

ROZHOVOR

- Samko Javorček 10

PRÍBEH NA POKRAČOVANIE

- Prázdniny u deda Vševeda a tajomstvo hodín (časť 4)..... 11

LITERÁRNE OKIENKO

- Biele vnímanie 14
- Jar 14
- Možno 15
- Prastarkej! 16
- Moje mesto 16
- Spomienky 17
- Svet podľa mňa 18
- Práva detí 20
- Viera, nádej a láska 22
- Slovensko 26
- Rešpekt a poslušnosť 27

LISTUJEME V ARCHÍVE

- Moje prvé papagáje 28

UMELECKÝ ATELIÉR

- Kresby: Tánička a Barborka 30

VEDELI STE ŽE 31**KOMIKSOVÝ KÚTIK..... 33****ZÁBAVA**

- Anglická 8-smerovka 38
- Vtipy 39
- Hádanky 39

Redakcia časopisu OSA

ÚVODNÍK

*Opäť sa jún s júlom stretá
a nás máta v mysli veta:
Školský rok sa končí zas
a nastane prázdnin čas.*

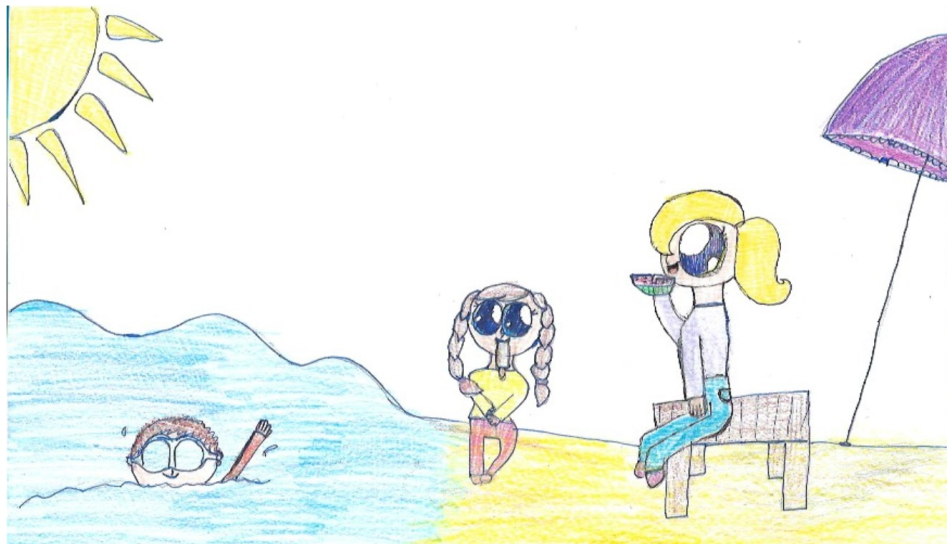
*Odložíme knižky, perá,
čudný pocit dušu zvierá.
Už sa učiť netreba,
osireje naša trieda.*

*Posledné slová na rozlúčku,
posledný raz stisnem kľučku.*

*A ešte zvonček zazvoní,
ale nič sa na tom nezmení.*

*Na stole kytica kvetov,
pred nami plno nových svetov.
V rukách zvierame vysvedčenie,
na zlé si nikto nespomenie.*

*Zase je jeden školský rok za nami,
myšlienok tisíc víri nám hlavami.
Čakajú nás prázdniny plné krás,
tak vitaj leto a zostaň v nás.*

Celá redakčná rada ďakuje svojim čitateľom za priazeň a prispievateľom za nádherné články, bez ktorých by tento skvelý časopis nemohol existovať. Tešíme sa na vás budúci školský rok a prajeme tie najkrajšie prázdniny pod slnkom.

S láskou členky OSIČKY, ktoré usilovne pracovali celý školský rok, aby vás potešili a priniesli radosť do srdiečok.

*„Človek nežije iba z lásky, ktorú prijíma,
ale hlavne z tej, ktorú daruje.“*

pani učiteľka Goliašová

MOŽNO CHYTIŤ ŠŤASTIE ZA PAČESY?

Ak by sa to dalo, boli by sme všetci len šťastní a to nie sme – ale pekne po poriadku.

Asi viete čo je to „účes“...ale viete čo sú to „pačesy“? Predstavte si neučesané vlasy, padajúce do čela, poletujúcu ofinu a podobne.

A teraz si povieme, že **chytiť šťastie za pačesy** vôbec nie je jednoduché. Bohyňa šťastia – rímska Fortuna alebo grécka Tyché sa často zobrazovali ako ženy, nahé, často slepé, s bohatou ofinou (pačesy) a vzadu bez vlasov.

Z fiktívneho rozhovoru s bohyňou šťastia:

„Prečo máš vlasy zhrnuté do čela?“

„Aby ma mohol chytať každý, kto ma stretne.“

„A prečo máš vzadu holú lebku?“

„Aby ma ten, kto ma nevšímavo obišiel, už nemohol chytiť...“

Šťastie je vrtkavé a často prepasieme vhodnú príležitosť, pravý okamih. Keď si to uvedomíme, je neskoro, pretože šťastie už nemôžeme uchopiť do vlastných rúk (za holú lebku sa to nedá).

Keby sme boli pozornejší a všimli si Fortunu skôr, (uvedomili si, že to je to šťastie a je pri nás) ľahšie by sme ju chytili za pačesy a šťastie si naklonili na svoju stranu.

Starovekí Rimania stavali Fortune najviac chrámov, sôch a všemožne sa usilovali o jej priazeň. Jej nálady však boli často premenlivé.

V dnešnej dobe sa nespoliehame na šťastie, ale na seba a svoje schopnosti. Ak máme šťastie, je to taký milý bonus navyše a je vlastne jedno od koho.

pani učiteľka Goliašová**PANIKA**

Zažili ste niekedy „panický strach“? Zdesenie a strach pred nejakým nebezpečenstvom (skutočným alebo zdanlivým)?

Slovo panika, označuje zmätok, chaos a pochádza z gréckeho: deima panikon, čo v preklade znamená strach z Pana.

Ak sa ešte nebojíte, tak sa pripravte na predstavenie Pana. Je to postava z gréckej mytológie. Poznáme ho ako boha lesov, stád a prírodných živlov. Jeho otec bol boh Hermes a matka nymfa. Už pri narodení malého Pana nebolo všetko v poriadku. Chlapček mal rohy, dlhé fúzy, bradu a kozie nohy, kopytá a chvost. Matka sa tak vydesila, že ho hneď opustila.

O niečo „citlivejší“ otec zobral chlapca na Olymp, aby tam svojím výzorom rozveseľoval a bavil bohov. Keď Pan vyrástol, nechcel robiť bohom šaša a zostúpil na zem. Venoval sa pastierstvu, rád sa zabával.

V láske vraj šťastie nemal. (žeby to bol tým zjavom?) Jeho lásku neopätovala nymfa Pítya – radšej sa premenila na borovicu, rov-

nako „zutekala“ aj nymfa Syrinx, ktorá sa radšej premenila na trstinu.

A tak sa Pan po svete potuloval ako pastier s borovicovým venčekom na hlave a dlhé chvíle si krátil hrou na píšťalu vytvorenú z dutých častí trstiny.

Pan bol napriek ťažkému osudu dobrý spoločník, vedel sa zapojiť do každej zábavy. Mal však jednu slabosť. Neznášal, keď ho niekto vyrušil zo spánku. Vtedy vraj začal vydávať také zvuky, že vyvolávali medzi ľuďmi strach, zmätok, chaos. Jeho jačanie dokázalo nahnať strach aj vojsku.

Panický strach v dnešnom ponímaní vyjadruje bežnú, ale intenzívnu obavu – napríklad pred návštevou zubára, pred skúškou v škole, pred množstvom ľudí v obchodnom centre a pod.

Strach a obava sú neoddeliteľnou súčasťou nášho života. Je len na nás, aký priestor im dáme a ako spomínané situácie prekonáme.

Morávková Liliana

BESEDA S POLICAJTKOU

Dnes (29. mája 2019) k nám prišla pani policajtko. Volala sa Lucka a mala na sebe policajnú uniformu.

Rozprávala nám o tom, že sa nemáme rozprávať s cudzími ľuďmi. Keby nás niekto lákal na cukríky, nemáme mu naletieť, lebo by nás mohol uniesť. Keď sa nás niekto v aute niečo pýta, máme stáť od auta aspoň na šírku dospeláckych rúk. Hovorila nám, že alkohol sa môže piť až od osemnástich rokov. Mal by sa piť len v malom množstve a iba občas, lebo keď už sa pije vo veľkých množstvách, to už je závislosť. Povedala nám, že ak uvidíme na zemi injekčnú striekačku, máme zavolať dospeláka. Ten ju môže chytať iba rukavicou a servítkou, nie holými rukami. Pýtala sa nás, či rodičia fajčia. Upozornila nás, že fajčenie je nezdravé, lebo škodí pľúcami. Spolužiačka Lea sa spýtala, či dostaneme putá, ak nebudeme poslúchať. Beseda s policajtkou Luckou sa mi veľmi páčila.

BESEDA S POLICAJTKOU

25.2019

Dnes k nám prišla pani policajtko. Volala sa Lucka a mala na sebe policajnú uniformu. Rozprávala nám o tom, že sa nemáme rozprávať s cudzími ľuďmi. Keby nás niekto lákal na cukríky, nemáme mu naletieť, lebo by nás mohol uniesť. Keď sa nás niekto v aute niečo pýta, máme stáť od auta aspoň na šírku dospeláckych rúk. Hovorila nám, že alkohol sa môže piť až od 18-tich rokov. Mal by sa piť len v malom množstve a iba občas, lebo keď už sa pije vo veľkých množstvách, to už je závislosť. Povedala nám, že ak uvidíme na zemi injekčnú striekačku, máme zavolať dospeláka. Ten ju môže chytať iba s rukavicou a servítkou, nie holými rukami. Pýtala sa nás, či rodičia fajčia. Upozornila nás, že fajčenie je nezdravé, lebo škodí pľúcami. Spolužiačka Lea sa spýtala, či dostaneme putá, ak nebudeme poslúchať. Beseda s policajtkou Luckou sa mi veľmi páčila.

Lili M. 3.A

Zuzka Nižňanová, Sarah Brunovská

PRVÉ SVÄTÉ PRIJÍMANIE

Zuzka

Na prvom svätom prijímaní som mala dobrý pocit. Sem-tam som mala aj trošku trému, ale bol to najlepší deň môjho života, keď som sa mohla stretnúť s Pánom Ježišom. Samozrejme, na prvé sväté prijímanie prišli moji rodičia, krstní rodičia a starí rodičia. V tento deň sme mali čisté srdiečka a po prvýkrát sme všetci prijali Pána Ježiška. Mali sme všetci oblečené biele šaty, pretože sme boli čistí a všetci sme boli určite šťastní...a dokonca nám vyšlo aj krásne počasie.

Sarah

Včera som bola na prvom svätom prijímaní. Bol to krásny deň a pán farárko bol super, lebo nás na tento deň perfektne pripravil. Bolo to úžasné. Nebála som sa, práve naopak. Najlepšie bolo, že som prvýkrát prijala Pána Ježiša a bola som krásne oblečená. Mala som biele šaty ako nevesta, sviečku v ruke, na ktorej bola kvetinka. Počasie nám vyšlo a všetky deti boli v ten deň šťastné.

pani učiteľka Jánošová

SAMKO JAVORČEK

...CHODÍ MEDZI NAMI

Stretávame sa každé ráno na školskej chodbe a pekne sa zdravíme. Vždy je usmiaty a dobre naladený. Už od pondelkového rána sa teší na piatok...

★ **Ako to začalo ?**

Odjakživa aj teraz túžim byť hasičom. Preto ma mama prihlásila do Dobrovoľného hasičského zboru Pezinok.

★ **Musíš aj trénovať?**

Áno. Každý piatok od 17. – 18 hod. Obyčajne beháme, skáčeme, nacvičujeme spolu s trénerkou Maťou Adamčíkovou branný pretek. Je nás 10 detí. Viazeme uzly, triafame vzduchovkou do terča, šprintujeme do cieľa, zachraňujeme raneného. Tiež musíme vedieť pekne uložiť veci do lekárničky, aby sa mohla zatvoriť. Vieme už, čo nepatrí do ruksaku.

★ **A potom..?**

Potom robíme štafetu a útok vodou- to robím veľmi rád. Obsluhujem savicu. To je hadica určená na prívod vody do čerpadla.

★ **A čo preteky?**

No, chodievame malým hasičským autom na

súťaže do Malinova, na Kráľovú pri Senci, do Zbrojníkov. A máme zeleno-červené dresy. Ak bežíme po lese, to sa mi veľmi páči – vlastne je to boj o čas, boj o dobrý čas.

★ **A úspechy?**

Mám už pár medailí a plnú tašku sladkostí, ale najlepšie je, keď vyhráme.

★ **Môže sa k vám niekto pridať?**

Môže, ak sa prihlási.

★ **Čo by si chcel povedať tým deťom, ktoré nie sú členmi Dobrovoľníckeho hasičského zboru?**

Aby sa naučili byť hasičmi a hasiť vodou, aby vedeli ísť do normálnej akcie. Chcem povedať: „Podťte na hasičský, aby ste boli dobrí ľudia.“

Zuzka Mrvová

PRÁZDNINY U DEDA VŠEVEDA A TAJOMSTVO HODÍN

Časť štvrtá: Úspešné pátranie

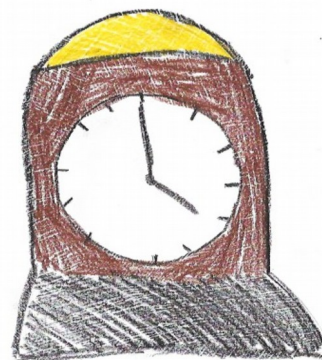
Na druhý deň všetci utrápene sedeli v zámku Márie Terézie. Hedviga chcela ísť čo najrýchlejšie domov. A tak, keďže sa nudila, zašla do veľkej sály za Máriou Teréziou. Našla ju ako sedí na stoličke a desiatuje.

„Áno, moja drahá?“ spýtala sa Mária Terézia.

„Viete, rada by som sa opýtala, či tu nemáte nejaké hodiny alebo časostroj,“ spýtala sa zase Hedviga. Mária Terézia iba smutne pokrútila hlavou.

„Neviem o nijakom časostroji,“ odpovedala trochu sklamane. Mária Terézia nemala rada, keď niekomu nevedela pomôcť. Chúd'atko Hedviga! Keď o časostroji nevedela ani samotná kráľovná, tak o ňom nebude vedieť už nikto. No a tým jej nádej na návrat úplne zmizla. Celá nešťastná odišla do komnaty. Max s Bafom a Codym sa vybrali na

prechádzku do mesta. Pozerali na starodávne obchody. Také si v Bratislave nevedeli ani predstaviť. Max sa veľmi čudoval, že sa práve nachádzajú v Bratislave. Ale starodávnej. Pobral sa pomaly naspäť do zámku za dedkom a Hedvigou. Keď tu zrazu... Vo vedľajšej uličke zbadal hodinárstvo. Odbočil a podišiel k obchodíku. Vo výklade boli hodiny, hodinky, hodinôčky aj minihodiny. Nad výkladom svietil nápis RUČIČKOVÉ HODINÁRSTVO.

„*Tu sú určite nejaké hodiny, ktorými by sa dalo vrátiť domov!*“ vykrikoval natešený Max a utekal do zámku, s Codym a Bafom za päťami. Keď dobehol do zámku, vyšiel na poschodie. Bral schody po dvoch. Vyšiel ešte vyššie a otvoril dvere na ich izbe.

„*Našiel so hodinárstvo!*“ vykrikoval zadychčaný.

„*Chlapče, len pomaly, veď ti nikto nerozumie.*“ zasmial sa dedko. Max sa vydýchal a začal od znova.

„*Našiel som hodinárstvo!*“ zopakoval to nadšene Max. Hedviga sa konečne usmiala.

„*Kde?*“ spýtala sa. Ani nečakala na odpoveď a vybehla z izby. Dedko za ňou. Max si vzdychol.

„*Veď som práve prišiel!*“ zamraučal. A pustil sa za nimi. Už v polovici cesty to vzdal a iba za nimi kráčaľ. No Hedviga stále bežala, až prefrngla okolo uličky, kde bolo hodinárstvo. Odrazu sa zarazila a utekala naspäť. Vbehla do uličky a zastavila pred obchodom.

„*Fíha?*“ zhíkla. Vošla dnu. Nad hlavou jej zazvonil zvonček.

„*Želáte si?*“ spýtal sa odkiaľsi hlas. Spod pracovného stolíka vystrčil hlavu akýsi dedko.

Nebol to dedko už päťdesiat rokov na dôchodku. Bol to taký... mladý dedko. Na jeho tvári sa mu pohrával úsmev.

„*Prosím Vás, máte tu časostroj?*“ spýtala sa nedočkavo Hedviga. Po chvíli za ňou dobehol dedko. A za ním Max. Psíkovia ležali pred dverami, ale keď videli, že to divé zviera Max vošiel dnu, tak vošli aj oni za ním. Veď aj my sme zvieratá! pomysleli si. Chudák predavač sa nevedel vykockať.

„*Č ě ě časostroj?*“ spýtal sa.

„*Áno, časostroj,*“ povedal dedko.

„*Áno, možno by sa tu nejaký našiel, ale...*“ povedal hodinár.

„*Hurá!*“ zvyškla bláznivo a zdvihla ruku nad hlavu. Rozbehla sa do obchodu a pokukovala po každých hodinách. Odrazu však zastavila. Civala na vec, ktorú však dedko a Max nemohli vidieť. Obidvaja podišli k nej a nazreli jej cez plece. Pred nimi sa týčili hodiny, presne také, aké mal dedko na povale.

„*Toto musí byť ono!*“ vykrikovala nadšene a pustila sa do odmontovania hodinovej dosky. Dedko ju po chvíli vymenil. Keď sa dostal k obrovskému kolesu, ktoré malo byť vlastne ten ozajstný časostroj.

„Decká, máme všetko, nič neostalo na hrade?“ spýtal sa dedko.

„Máme všetko, aj Maxa, aj psy.“ odpovedala pohotovo Hedviga a Cody v pozadí zaštekala.

„Dobre, takže, Cody ku mne! A Bafo k Hedvige! Max, ty pristúp sem! Ak to je naozaj časostroj, tak sa vraciame domov!“ povedal nadšene dedko. Hedviga zobrala Bafa a s dedkom a Maxom sa naraz dotkli kolieska.

Ťahali ho tak, ako predtým. Začal sa im dvíhať žalúdok. Max tento pocit dobre poznal.

„Funguje to!!!“ vykrikoval a usmial sa Max. Už po druhýkrát sa začali vznášať. Teraz sa mu to páčilo viac ako predtým. Keďže vedel že sa vracia domov... Kto by sa netešil?

Ale to ešte nevedel, že sa jeho dobrodružstvo len začína.

BLAHOŽELÁME

S potešením vám prinášame dve ukážky, ktoré boli v literárnej súťaži o Cenu primátora Pezinka tento školský rok ohodnotené ako víťazné.

V kategórii POÉZIA sa na prvom mieste umiestnil Dominik Lackovič z 9.A triedy so štyrmi básňami zo svojej zbierky .

Druhé miesto obhájila Julka Brezinová zo 6.B triedy s básňou JAR.

Dominik Lackovič

BIELE VNÍMANIE

Vravím nepríjemnú pravdu

Ktorú sa snažia ostatní skrývať

Vnímam tok času

A cítim tok žíl v mojom tele

Cítim námrazu na druhej strane sveta

A cítim teplo na strane svetla

Cítim temnotu a žiaľ z pekiel samotných

Cítim ako krvácam

A blednem

Vnímam ako strácam zrak

A vidím ako padá dážď

Koniec koncov

Červená farba

je tak temná..

Predsa len...

Tá Biela

Sa nezdá byť svetlá...

Julka Brezinová

JAR

*Jar – tá je krásna ako kvet,
prebúdz sa celý svet.*

*Všetko kvitne, všetko vonia,
Zvončeky /tie kvety/ zvonja.*

*Všetko žije, priam až dýcha,
len alergik stále kýcha.
To nevadí, aspoň viem,
že bol prvý jarný deň.*

*Deň je dlhší, noc sa kráti,
zima, mráz a sneh sa tratí.
Bez jari je život smutný,
jar je soľou, dodá chuti.*

*Túžba po radosti volá,
povedzte, kto jej odolá?
Na jar prebúdz sa zas,
Skryté dobro, čo je v nás.*

*Jar – tá sviežosť života,
až do duše prekvitá.
Všetko kvitne, všetko vonia,
Zvončeky do diaľky zvonja...*

Obom našim VÍŤAZOM a reprezentantom našej školy SRDEČNE BLAHOŽELÁME!!!

Hanka Bačová

MOŽNO

*Možno sa vrátiš
možno nie,
keď ty tu budeš
mňa už nenájdeš.*

*Na čo tu čakať
len za ním smútiť.
Odišiel si,
už nechcem,
aby si to napravil.*

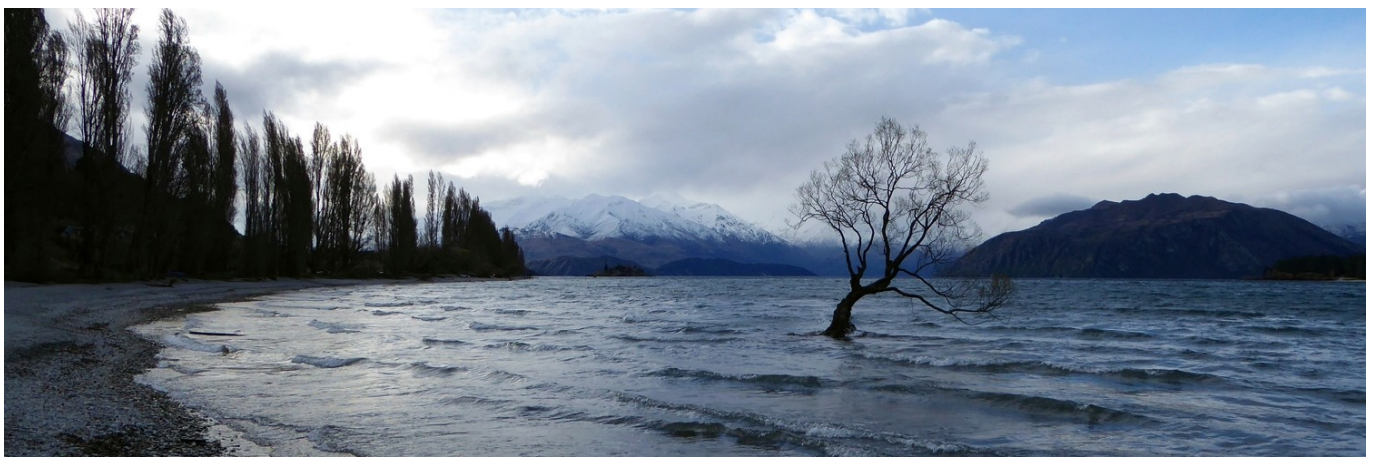
*Čakal si na to
na menšiu hádku.
Všetko si zveličil
a uhral do faulu.*

*Asi to tak malo byť
osud nám to zariadil,
že z veľkej hádky
cudzí ľudia môžu byť.*

*Zabudnúť neviem,
nedá sa nechcem!
Nesmiem v to už veriť
jediné si treba uvedomiť!*

*Bolo to pekné,
bolo to s ním.
Ostalo mi smutno,
už nechcem počuť nič!*

*Ostalo to tak,
keď stratila som teba.
Stratila som dôvod
zo srdca sa smiať
a teba navždy mať!*

Sára Škabla

PRASTARKEJ!

*Vedz, že milujem Ťa
a že v mojom srdci zostala si,
aj keď si už len anjel bez mena.
Aj tak každý deň myslím na teba,
V mojom živote potrebujem Ťa,
každý večer snívam Ťa
a modlím sa za Teba.*

*Nikto si nevie ani predstaviť,
aký dobrý vzťah sme mali obidve,
keď každý deň sme sa rozprávali
o nejakom tajomstve.
Chýbaš mi a veľmi potrebujem Ťa,
bola si tá prastarká najlepšia!
Čítať, písať a počítať učila si ma
a vždy si bola pyšná na mňa.
Za chybu opravila si ma,
a za to Ti budem celý život vd'ačná!
Keď sa na hodiny pozriem,
spomeniem si na Teba,
lebo ty si tá,
ktorá ma na hodinách naučila!
Viem, že v písaní básní sa mi až tak
nedarí,
ale pochopíš to iba Ty!
Dúfam, že raz sa
ešte stretnú naše životy!*

Tamara Sadloňová

MOJE MESTO

*Pezinok je krásne mesto,
prenádherné je to miesto,
nemáme tu síce metro,
ale farebné to tu je pestro.*

*Obyvateľ starý, mladý,
všetci to tu majú radi.
Vtáčí spev hoci často hlasný,
robí z neho domov krásny.*

*Každý tu má právo žiť,
rodinu si založiť.
Radosť z tohto mesta mať,
navzájom si pomáhať.*

*Vinohrady, lúky, lesy,
všade krásne, nezáleží na tom, kde si...
Príroda nás všetkých volá,
rozhliaď sa dookola.*

*Aký krásny malý svet,
krajšieho už veru niet!
Podťe všetci rýchlo k nám,
na stole je plný džbán,
toho sladučkého moku,
zaleskne sa slza v oku!*

*To je miesto môjho detstva,
to je miesto, kde chcem žiť,
to je láska, to je krása,
to je niečo čo len ťažko nachádza sa!*

*Rada to tu veľmi mám,
s radosťou sa sem vraciam.
Všade dobre, tu je naj,
toto je môj rodný kraj!*

Daisy Vítková

SPOMIENKY

*V ranných lúčoch slnka,
vynorí sa spomienka.
Hmlistý zemský dych
na pole padá,
za každý východ slnka
som rada.*

*Či prázdniny,
či obyčajný deň,
každé dieťa má svoj sen.
Byť s rodinou doma,
či preč,
vždy si spolu nájdeme,
spoločnú reč.*

*Ruka v ruke stúpame
do hory,
v potoku si pomáhame nohy.
Občas do kaluže ktosi
spadne,
pekné spomienky nám
nik neukradne.*

*A keď večer unavení,
ľahneme si spať.
Neprestaneme sa nad krásou
života smiať.
Aj keď slnko zapadne
za obzor,
stále na teba niekto
dáva pozor.*

*A ráno, keď oči otvoríš,
najviac sa na nové
budúce spomienky
tešíš.*

Natália Uhláriková

SVET PODĽA MŇA

Detské práva sú veľmi dôležité na fyzický a duševný rozvoj. Jedno z najzákladnejších práv detí je právo na dobrú stravu, bývanie a zdravotnícke služby.

Našťastie v Európe a na iných sveta-dieloch sa tieto práva dodržiavajú. Nuž, ale je množstvo detí na Zemi, ktoré nemajú kde bývať, ani čo jesť a už vôbec nemajú zdravotnícke služby, ako napríklad v niektorých štátoch Afriky, ale aj v niektorých častiach Ázie. Tam takéto vysoké privilégia deti nemajú. Tam si neužívajú najlepšie chvíle svojho života, ale možno tie najhoršie. Tiež Detský fond OSN vyhlásil podľa najnovšej správy, že každé štvrté dieťa vo veku do päť rokov trpí podvýživou. Táto podvýživa môže zájsť až do neskoršieho vývinu alebo obmedzeného vývinu. Ďalšie právo detí je právo na bezplatné školstvo. Samozrejme, všetci hovoria len o Afrike a o školstve v Afrike, ale podľa môjho názoru je treba sa pozrieť tiež na Indiu, Sýriu, Mali a Afganistan.

V roku 2013 bolo v Sýrii poškodených 2445 škôl. V Mali 115 škôl vyplienili. Samozrejme, deti poslali do armády a do voj-

ny. V Konžskej demokratickej republike bolo odlúčených desaťtisíc detí od svojich rodín, pričom jedno z ďalších práv dieťaťa je právo na lásku, čiže rodinu. Množstvo ľudí si neuvedomuje, že ak dieťaťu odopriete lásku, tak ju po čase už nebude prijímať a dokonca ju budú nenávidieť, lebo im bude pripadať nereálna a to sa protiví s ich životom. Nie preto, že by boli zlí, ale preto, lebo v minulosti im odopierali lásku a rodinu. Najviac vrahov a zlých ľudí je práve tých, ktorí nedostávali lásku od svojich rodičov. Vlastne, istým spôsobom tí, čo odopierajú práva deťom, vychovávajú vrahov a psychopatických ľudí a na to stačí odoprieť jedno zo základných práv. Množstvo ľudí hovorí, že ľudia nie sú hlúpi a vedia čo robia, keď niekoho zabijú, ale nie vždy je to tak. Ľudia, ktorí majú uhasnúť plameň života, majú psychické sklony a schizofréniu alebo rozdvojenie osobnosti. Samozrejme, toto už je

dôsledok života bez práv a lásky, začína sa to vždy veľkým sklamaním. Väčšinou je to detské zneužívanie, týranie alebo len zanedbávanie starostlivosti. Potom to pokračuje cez smútok, depresiu, rozmýšľanie nad samovraždou a po tomto dlhom štádiu prichádza hnev, nenávisť a neskutočný adrenalín. Preto odňatie jedného z práv dieťaťa je veľmi nebezpečné, lebo z nesprávneho vývoja nemôže vzísť kvalitne zrelý človek. Preto, nezanedbávajme práva detí a dajme práva deťom

na celom svete! Na to sú tu, okrem iných prezidenti, aby sa dohodli a konali, lebo oni hovoria za celý národ. My chceme viac ako preplatený toaletný papier v nemocnici, my chceme práva detí a ľudí v každej krajine. Takže, pomáhajme si navzájom, aby nám všetkým bolo lepšie. Najviac však našu pomoc potrebujú deti, lebo tie si sami pomôcť nevedia. Nebuďme ľahostajní voči právam detí ! Ony sú naša budúcnosť!

Nikola Ševčíková

PRÁVA DETÍ

Ľudské práva sa menili v histórii s vývinom celého ľudstva. Jedno zo všeobecných zásad na tejto planéte je, že „všetci ľudia sú si rovnocenní“.

Každý máme rovnaké práva na život. Ľudia si svoje práva vybojovali a chránia si ich. Všetky deti majú v živote jedno spoločné-svoje právo. Právo, ktoré umožňuje deťom zdravotnú starostlivosť, vzdelanie, ochranu pred krutosťou či diskrimináciou alebo právo na starostlivosť a lásku. Deti si môžu vyjadriť vlastný názor bez následného utrpenia. Majú právo na oddych či trávenie voľného času obľúbenými aktivitami. Jedlo, ktoré môžu jesť bez obmedzenia však nemajú všetci.

Okrem ľudských práv aj detské práva sú veľmi dôležité. Prečo? V rozvinutých krajinách sa práva detí berú za samozrejmosť. Avšak existujú aj krajiny, v ktorých sú deti zneužívané na službu v armáde či ťažkú prácu. V chudobných oblastiach sveta množstvo novorodencov zomiera, pretože nemá prístup k lekárskej starostlivosti. Malé deti sú zneužívané ako stroje. Pracujú od rána do ve-

čera, vyšívajú a vyrábajú oblečenie, len aby mali čo do úst. Po celom dni musia prejsť kilometre, aby sa dostali domov a starajú sa o svojich mladších súrodencov. Sú vnímané ako vzduch, akoby ani neexistovali. Nikto na nich nemyslí. Deti žijúce v bohatých krajinách si neuvedomujú čo majú.

Mali by si vážiť domov, jedlo, vodu či oblečenie. Vzdelanie, za ktoré by deti v chudobných štátoch dali všetko. Africké deti však od narodenia bojujú o život. Svoje detstvo neprežívajú hraním ale tvrdou prácou. Musia si na seba zarobiť keď chcú prežiť. Deti na rozdiel od dospelých nemajú možnosť za svoje práva bojovať. Nemôžu protestovať či podať trestné oznámenie, keď sa im niečo nepáči. Preto by mali dospelí ľudia bojovať aj za práva svojich detí. Existujú síce ľudské a detské práva ale načo sú, keď je vo svete aj tak nespravodlivosť? Detské práva sú dôležité, ale nepomôžu deťom v chudobných

štátoch. Na svete sú deti, ktoré žijú v bohatých krajinách ale aj tak trpia. V médiách sa čo raz viac dozvedáme o deťom, ktoré žijú v nevhodných podmienkach. Sú psychicky či fyzicky týrané cudzími ľuďmi alebo vlastnou rodinou a majú problémy v medziludských vzťahoch. Nemajú ani kde bývať alebo sú znásilňované. Majú síce právo na jedlo, vodu či oblečenie, ale načo je právo keď im to nemá kto dať? Nepocitujú lásku od rodiny či starostlivosť od rodičov. Načo sú malým deťom práva, keď im to vôbec nepomôže? Na svete žije milión detí, ktoré by chceli mať svoje práva, ale krajina, v ktorej žijú im to nedovoľuje. Takýmto deťom musíme pomôcť. Mali by sme pomáhať deťom, ktoré toho nemajú veľa, ale aj to malo si vážia, ktoré trpia len pre rodinu. Veď, keď im nepomôžeme my, tak kto?

Svetová nespravodlivosť pre deti by sa mala riešiť. Prečo by jedno dieťa mohlo mať všetko za nič a druhé nič za všetko? Každé dieťa si zaslúži šancu na dobrý život. Kto by chcel predsa žiť v podmienkach ako oni? Nikto! Deti, ktoré majú jedlo, vodu a domov majú neskutočne veľa a vôbec si to nevážia.

Mali by si to začať vážiť pretože nikdy nevieš ako rýchlo to môžeš stratiť. Našťastie na svete žijú ľudia, ktorí pomáhajú či sa osobne starajú o deti z chudobných oblastí. Preto každý kto môže by mal pomáhať deťom bez nenaplnených práv.

Chcem mať istotu, že všetky deti budú mať zabezpečený čo najlepší život. Nedovoľme, aby práva detí za ktoré bojovali naši predkovia sa nenapĺňali. Poďme spolu pomôcť deťom, ktoré trpia!

„Najdôležitejšou podmienkou toho, aby sa v dieťati vyvinula láska k životu, je pre neho to, aby bolo s ľuďmi, ktorí milujú život.“

Peter Ľupták

VIERA, NÁDEJ a LÁSKA

„Príliš veľa myslíme a príliš málo cítime. Viac ako stroje potrebujeme ľudskosť. Viac ako rozum potrebujeme láskavosť a miernosť. Bez toho zvlčíme a stratíme všetko.“

Bolo popoludnie, podobné ako niekoľko posledných. Od predchádzajúceho sa líšilo snád' len ukrojením ďalšieho kúska koláča nádeje. V tom ale prišla správa, ktorej posolstvo znamenalo novú nádej a jej jediným záchytným bodom bola práve ona správa v mobile. Žiadne podanie ruky, či osobný prísľub alebo snád' podpísaná zmluva, len jediná SMSka sľubujúca nevedno čo, nevedno kde, niekde skoro tisíc kilometrov ďaleko.

Cesta započatá hneď na druhý deň ráno ubiehala pokojne. Miestami až uchvacovala nádhernými prírodnými scenériami, aké snád' dokáže vytvoriť len sila prekračujúca všetky možnosti chápania ľudskej mysle. Sila pred ktorou sa pri pohľade na majestátnosť a dokonalosť prírody môžeme len s úctou a pokorou skloniť.

Všetko na tomto svete neustále mení svoj tvar a podobu, a pri krátkom výseku z prúdu času by sa mohlo zdať, že niečo vzniká

a niečo zaniká. Je to ale len ilúzia v nevedomosti že, začiatok a koniec nie sú dva body na priamke, ale len jeden so označením „0“. A tak istý časový výsek razom zmenil pokojnú cestu na nepokojnú s ukončením služby motorového vozidla. Vozidlo, ktoré bolo aj ulitou slimákovi, našlo svoj nový domov na vrakovisku a spolu s ním aj väčšina prostriedkov z celkového balíka, do neho investovaných.

Až s odstupom času v najväčšom tichu prichádzali otázky „*Ako veľmi je potrebné veriť, že všetko bude v poriadku, v stave absolútnej neistoty k použitiu takmer všetkých zvyšných prostriedkov k prekonaniu v podstate celej skoro tisíc kilometrovej cesty?*“ Tým jediným záchytným bodom bola len akási správa v mobile, vlastne ani nevedno presne od koho. V tú chvíľu asi práve tá správna možnosť s tým, že niečo sa predsa vždy stane. Trpká príchuť, z vývoja celej si-

tuácie, sa stala sprievodcom na niekoľko najbližších dní. Bolo to akoby presne „ušíte na mieru“ zákonite smerujúce práve na zvolenú cestu. Nebol priestor na pochybnosti, na krok vľavo, či vpravo. Ľudská myseľ síce neustále prepočítava a zvažuje možnosti až na hranice svojej kapacity, ale srdce prekvitajúce vierou, nádejou a láskou, pozná tú správnu cestu! Povedané boli múdre slová:

„Ak budete mať vieru ako horčičné zrnko a poviete tomuto vrchu: „Prejdi odtiaľto ta!” Prejde. A nič vám nebude nemožné.“

...

Slniečko prejavovalo stále viac svoju silu, ktorá sa s rednúcim lesom vychádzajúc na lúku stávala čoraz viac citeľnejšou. Svieta na všetkých rovnako, nekladie si podmienky nevyberá si a netriedi, nepožaduje platbu, ani dokazovanie zásluh a pritom nám dáva život, to znamená - milovať. Vďačnosť za každý lúč slnka na seba nenechala dlho čakať a jej podnetom boli zbiehajúce sa mraky nad horami. Vidiac pred vrcholom obracajúcich sa ľudí vrhajúcich prenikavé pohľady, ktorými akoby mi očami predávali dôrazné varovanie a výzvu „otoč sa a vráť sa, nemá to zmysel, je to nebezpečné“. So stúpajúcou nadmorskou výškou približujúc sa k čiernym mračnám, obracajúci sa pútnici už neostávali len pri nemých pohľadoch, a svoje obavy preniesli

do varovných slov vyzývajúcich ma na otočenie cesty. V mojich ušiach tým ale zneli celkom iné slová „vzdaj sa, aj tak sa tam nedostaneš, vzdaj sa a otoč sa...“

Vedel som ale, že ak to teraz vzdám, útecha z domnejšej záchrany života vytvorenej len vlastným fiktívnym strachom, nikdy nebude dostatočným zadosťučinením, aby prekryla sklamanie a ďalší úder „pod pás“ sebaúcty. Vrchol už bol nadohľad a viera v jeho dosiahnutie bola silnejšia ako čokoľvek. Silnejšia ako strach, silnejšia ako mrznúce prsty navlečené v polovičných cyklistických rukaviciach zabárajúcich sa do snehu pri prekonávaní posledných metrov prevýšenia, štvornožky. Vedel som však, že všetko bude v poriadku.

Na zlomok sekundy mi preletela hlavou odľahčujúca myšlienka, že v očiach poslednej, už opačným smerom idúcej pútničky, možno vyzerá až komicky po pás sa zabárajúci človek, driapajúci sa krok za krokom smerom k vrcholu. Následný pohľad smerom hore na čierne mračná už ale veľmi vtipne nevyzeral a pokiaľ by prišlo k snehovej búrke, situácia by bola byť skutočne kritická.

Na vrchole už iných pútnikov nebolo a jedinými spoločníkmi boli dva dravé vtáky stojace na snehu, vyžarujúce neobyčajný pokoj a dôstojnosť. Úchvatný výhľad na

miniatúru ľuďmi vytvoreného mesta obkoleseného k oblakom siahajúcimi horami, len umocňoval úctu a rešpekt k sile a majestátnosti prírody. Zároveň rozpúšťal pýchu a ilúziu nadradenosti človeka nad prírodou. Nadradenosti ako výslednicu použitím prazvláštneho meradla - technologickej vyspelosti, akoby to snád' malo byť zárukou šťastia – len ďalšia ilúzia.

Cestou späť z vrcholu hory už nebola žiadna neistota, či pochybnosti. Už nezáležalo na počasí, mohlo snežiť, pršať čokoľvek. Ten pocit vnútorného pokoja a mieru bol neopísateľný! Práve toto sú situácie, ktoré človeka posúvajú ďalej, prekonávajúc vlastné hranice. Nejde ale len o prekonávanie fyzických hraníc, ale hlavne mentálnych.

Prvé hranice - umelo nastavené mantinely, ktorými si sami vytvárame väzenie, máme vo vlastných hlavách. Ale nenarodíme sa s nimi. Učíme sa ich a neskôr sa ich pracne zbavujeme. Aké nezmyselné konanie. Umelo obmedzujeme to, čo nemá ani začiatok ani koniec, ako prejav strachu v nepochopení podstaty a zákonov života, a teda v nepochopení seba samého. Keď je myseľ presvedčená, že už ďalej nemôže, telo má ešte rezervy. Smerujúc k vrcholu hory sa vnútri posúvajú hranice medzi strachom a vierou stojacich v nepriamej úmernosti.

Vierou v lásku, v Boha, vyššiu moc, univerzálny princíp života a vesmíru. Vierou v to, že všetko na tomto svete, už či nás to bolí alebo teší, je tu k nášmu prospechu a má svoj zmysel, ktorého pochopenie je častokrát za hranicou našich schopností.

Tak ako Slnko nemá nijakých nepriateľov, nemá ich ani vietor, ani voda, ani Zem. Rovnako ani človek nemá nepriateľa, hoci si to často namýšľa v nepochopení, že ten domnelý nepriateľ je len niekto, kto ho prišiel naučiť niečo dôležité o ňom samom.

Žijeme v dokonale spravodlivom svete v zmysle spravodlivosti prekračujúcej ľudske malicherné hry (a častokrát i ľudske chápanie), pripomínajúce hry malých detí na pieskovisku nat'ahujúcich sa o vedierko a lopatku. Žijeme vo svete, v ktorom čo dávame, to dostávame. Podobne ako Slnko, vzduch, voda, Zem, aj zákon príťažlivosti (gravitácie) funguje presne a neomylnne rovnako pre každého bez výnimky a preto „*Každému, kto má, bude pridané, ale kto nemá, tomu sa vezme aj to, čo má.*“ Vďačnosť za to čo máme je cestou k tomu, po čom túžime, ak sme pripravení všetko stratiť. Skutočná láska nekladie podmienky, prijíma čo je a dáva čo môže, nepotrebuje dôvody, žiadne „*ak...*“ alebo „*keď...*“ či snád' „*preto lebo....*“

*Tancuj ako by ťa nikto nevidel, miluj akoby ťa nikto nezranil,
spievaj ako keby ťa nikto nepočul a ži ako by si mal zajtra umrieť.*

Samuel Kerák

SLOVENSKO

Uprostred obrovského sveta je malý domček.
Domček, ktorý za dverami ukrýva velikánov.

Domček, postavený zo vzácných tehál, z kameňov, s krásnou záhradkou. Domček z kameňov plných spomienok. Domček s teplým kozubom, ktorý hreje v lete i v zime. Domček, v ktorom je veľa svetla, veľa miestností, obrazov. Je v ňom prítomnosť, ale aj minulosť. Domček obľúbený, milovaný, neznášaný aj preklínaný.

Čo všetko taký domček v sebe ukrýva? Verandu, kde hostí vítame. Izbičku, v ktorej sú ukryté všetky naše myšlienky. Obývačku, kde je rušno a kde sa všetci zabávajú. Kuchyňu, kde sa varia všetky mamine dobroty. Kúpeľňu, kde sa veci čistia. Špajzu, kde si obyvatelia domčeka chodia po to, čo im chýba.

A predsa v rohu dvora, neďaleko domčeka je miesto, v ktorom sa ukrývajú kontajnery. Miesto, kam sa nikto radšej nepozera. Tam končí to, čo je neželané. Každý týždeň sa niektorý z nich odvezie na

ulicu. Prídu smetiari a odvezú to všetko neželané preč.

Každý domček má svojich obyvateľov, teda aj ten náš. Prvému okolie a čistota nie sú ľahostajné. Má rád prírodu, snaží sa ju chrániť, stále mu niečo prekáža. Druhý stále sedí, premýšľa. Váži si staré a vzácne veci. Ten totiž žije minulosťou. Tretí chce všetko dať do pohybu, robiť pokroky, modernizovať, napredovať. Žije moderným životom. Stále sa však niekam ponáha. Štvrtý stojí vždy za niečím. Je neuveriteľne vytrvalý. Je to prosto fanatik. Piaty, ten posledný, je podnikavý, všetko by najradšej riadil, má rád peniaze. Chce ovládnuť všetkých navôkol.

Spolu tvoria jednu veľkú rodinu. Patria k sebe, navzájom sa dopĺňajú. V dobrom i v zlom. No predsa, všetci sú ukrytí v malom domčeku, domčeku nazývanom Slovensko.

Peter Ľupták

REŠPEKT a POSLUŠNOSŤ

...ALEBO POKOROU K REŠPEKTU...

Často skloňované slová v rôznych prostrediach. Je možné ich ale ľubovoľne zamieňať a bez rozmyslu používať? Vlastne áno, pretože tak robíme bežne spôsobom podobajúcim sa jazdou na kamióne cez námestie so zaviazanými očami, nehľadiac na následky. Je však ich význam rovnaký? To rozhodne nie je. Je medzi nimi veľký rozdiel, kontrast odrážajúci možno tie najvzdialenejšie protipóly celej existencie.

Rešpekt si získavame, keď sa o to nesnažíme, zatiaľ čo poslušnosť si vynucujeme, keď sa bojíme. Rešpekt si nie je možné vynútiť. Akonáhle si niečo vynucujeme, už je to poslušnosť. Rešpekt je motivovaný láskou, poslušnosť vlastným strachom. Rešpekt nevzniká na základe života v minulosti, toho čo sme vykonali (súťaže, vyštudované školy, tituly, spoločenské postavenie a iné virtuálne hry), ale tieto sú prostriedkom k tomu, kým sme sa stali, kým sme dnes.

Rešpekt vzniká len v prítomnosti ako vonkajší prejav vnútorného citu rešpektujúceho k rešpektovanému. Rešpekt je živý vzťah medzi ľuďmi a nemôže byť prikázaný či predmetom nejakých predpisov alebo pravidiel. Jeho podnetom je vlastný prejav a správanie človeka, jeho vzťah k oko-

liu, ľudom, ktoré je zase prejavom jeho vnútorného prežívania vyformovaného predchádzajúcim životom. Vynucovaním si ilúzie rešpektu či súvisiacej úcty založenej na skutkoch minulých si nanajvýš pestujeme vlastné ego a pýchu. Rešpekt si ale žiada pokoru.

***Bez pokory ostávaš otrokom.
Niet slobody bez pokory.***

Je poslušnosť skutočne žiadúca? Kam až dovidíme? Dokážeme sa pozrieť na celú našu ľudskú spoločnosť komplexne ako na jednu veľkú rodinu? Dokážeme zvážiť čo je celospoločensky prospešné a čo naopak? Alebo si zaviažeme oči a sadneme za volant kamiónu? Komu slúžime? Komu sa zodpovedáme zo svojho života? Zákon príčiny a následku je neomylný a tiež neúprosný.

Ak sa raz niekto naučí poslúchať, s vysokou pravdepodobnosťou bude po zvyšok života hľadať niekoho, koho by mohol poslúchať. Stratí sám seba, nebude vedieť kto je, kam patrí a prečo tu je. Nezmení sa to prekročením fiktívneho čísla 18 rokov, len tak zo dňa na deň samé od seba. A veru že to neznie ako návod na spokojný, šťastný a naplnený život...

pani učiteľka Jánošová

MOJE PRVÉ PAPAĽÁJE

Aj v poslednom čísle vám prinášame jeden veľmi vtipný príbeh, ktorý našla vo svojom „literárnom archíve“ pani učiteľka Jánošová. Veríme, že vás inšpiruje a tiež napíšete nejaký vtipný príbeh, ktorý radi uverejníme v našej OSIČKE.

Mám doma dve milé andulky. Pinku a Pepinka. Samičku a samčeka. Sú to nielen milé, ale aj roztopašné andulky. Keď sa Pinke nechce nič robiť, d'obne Pepinka a tak sa začnú vážne hádať, d'obať, skákať z jednej paličky na druhú.

Div sa svete, Pinka vie tancovať. Hoci je to takmer nemožné, je to tak. Raz som z ničoho nič zapla rádio. Pozriem na vtáčiky – a Pinka tancuje. Myslela som si, že sa mi to iba zdá, ale bola to pravda. Keď som ju dlhšie pozorovala, začala sa predvádzať. A ako tancovala? Najprv len behala po paličke hore-dolu a potom postupne začala dvíhať nožičky – raz jednu a potom druhú. Pravá, ľavá, skok. No a tak opakovane...

Je pravdou, že im odpustím všeličo. Niekedy ich vypustím z kletky, aby si zalietali, poskackali a precvičili krídla.

Dávaj pozor, Pinka, čo sa tak divieš? - upozorňujem ju. No už bolo neskoro – malý kvetináčik s rozkvitnutou fialkou už leží na koberci.

Ty jedna striga!, hreším ju – pozri, čo si spravila!

Vtáčik na mňa chvíľu pozeral, pokýval hlavičkou a začal tichučko popiskovať.

A čo som ja vinovatá? - nedbám na jej tenký hlások – som zvedavá, kto teraz uprace črepy a to ostatné!?! Kto dá kvietky do pohára, há?

Tip-tip-tíííp – zaspievala mi ešte raz a potom sa pridala aj Pepinko. Je to s nimi strašné. Biť ich nemôžem, keď im nadávam, tak tipkajú - čo si na ne ja

vymyslím??? Okúpem ich a basta.

Pinku som preniesla z kuchyne do kúpeľne a Pepinko prišiel za nami. Rýchlo som zatvorila dvere, aby mi neušli. Len čo pustím vodu, už lietajú a vedia, čo ich čaká. Sú to hrozní lapaji. Škriekajú, zobú mi ucho a pustili sa mi do vlasov. A do vane ani za celý svet! Skúšala som to asi päťkrát. Napokon sa mi to podarilo. Potom už nemohli lietat', lebo mali ťažké krídla.

No vidíte, akí ste teraz dobručká, prihováram sa im a chválim ich. Ale ani teraz nepočúvajú. O chvíľu sa znova začnú jašiť.

jašiť. A mne rovno do hlavy. Bože, moje vlasy!!!, celú hodinu som sa s nimi trápila. Tentokrát to začal Pepino a Pinka opakovala ako somárik. Škriabali ma, šklbali mi vlasy, skoro som sa zbláznila. Napokon prišla z roboty mama a pomohla mi ich dať späť do klietky. Obaja sa za to na ňu hnevali. Ale keď som ich pochválila, že sú pekne okúpaní, prestali sa jašiť.

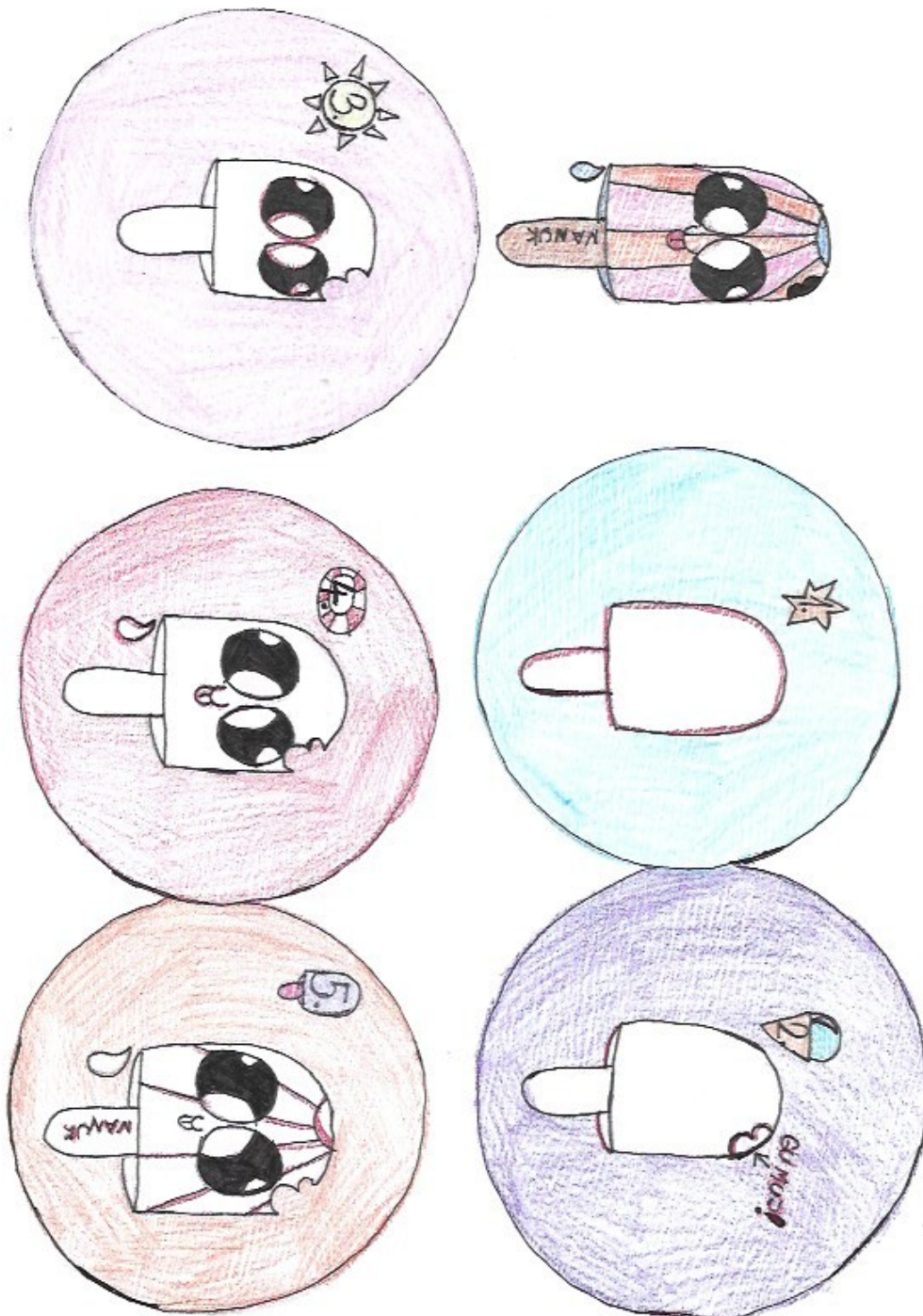
Neviem, čo mi ešte vyvedú. Iste nejakú poriadnu lotrovinu.

Všetci kreslenia chtiví POZOR! Naše šikovné dievčatá, ktoré milujú kreslenie, si pre vás pripravili dva krásne obrázky a aj postup, ako ich zdatní aj menej zdatní výtvarníci dokážu šikovne nakresliť.

Dôležité je, aby ste sa držali číselnej postupnosti.

Tak držíme palce.

pani učiteľka Jánošová

VEDELI STE ŽE?

Panama má viac rastlinnej a živočíšnej rozmanitosti ako väčšina krajín sveta. Pýši sa obrovským množstvom vzácného vtáctva, veľrýb, delfínov a morských korytnačiek. Je domovom vyše 10 000 druhov rastlín, z čoho je až 1 400 jedinečných druhov orchideí. V čase kvitnutia je Panama ako raj. Každoročne je objavených niekoľko nových odrôd orchideí. Nedávno sa v blízkosti hranice Panamy a Kostariky našlo ďalších 10 nových neobjavených druhov. Rastlinný život ďalej zahŕňa 1 500 rôznych druhov stromov či 675 druhov papradí.

- - -

Dĺžku života ceruzky je vhodnejšie rátať na kilometre či počet slov než na roky. Jej tuha dokáže nakresliť čiaru dlhú až 55 kilometrov, respektíve napísať okolo 45 tisíc slov, pričom prežije asi 17 zaostrení. Pomedzi to udrží dievčatám vlasy v uzle. A potom šup do koša. V Minnesote prišli s úžasným nápadom. Pri výrobe pridávajú do ceruziek semienka mäty, kôpru, šalvie, rozmarínu či bazalky. Keď sú ceruzky už malé, stačí ich zasadiť, poliať vodou a o pár hodín z nich vyklíčia zelené stonky. A potom šup do polievky.

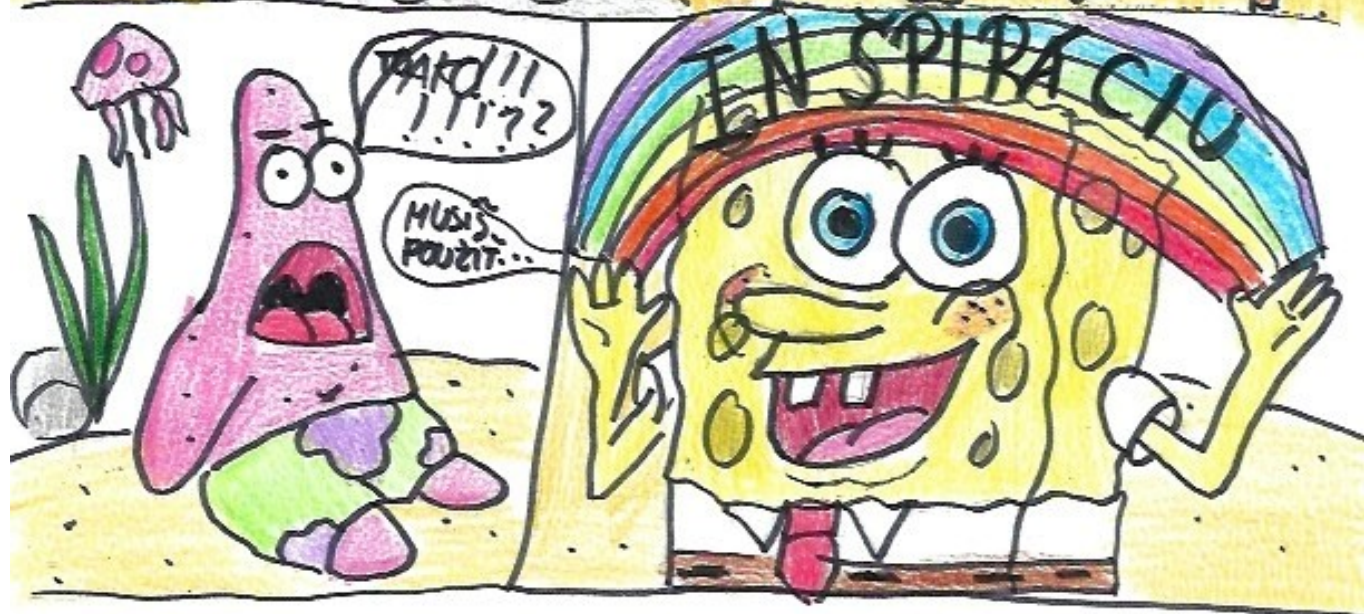
- - -

V talianskom meste Verona, kde v dramatickej predlohe Rómeo a Júlia žili, existuje Júliin klub. Pracuje v ňom niekoľko dobrovoľníkov, ktorí každoročne odpovedajú na vyše 5 000 listov adresovaných jednej z najslávnejších hrdiniek v literatúre. Príbeh posielania listov začal v 30. Rokoch minulého storočia, keď Ettore Solimaniová, strážkyňa Júliinej hrobky, začala odpovedať a stala sa tak prvou „sekretárkou“ Júlie. Archív klubu obsahuje už tisícky ľúbostných príbehov a nekonečné množstvo milých slov.

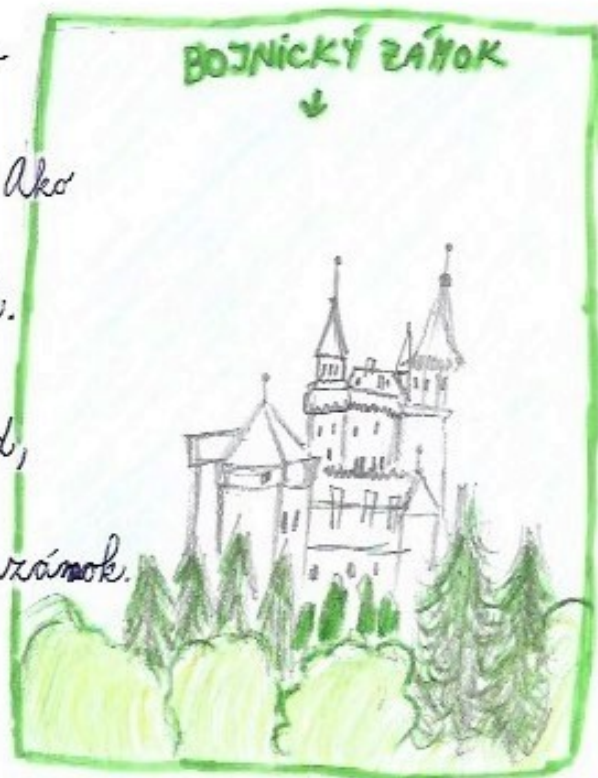

VÝLET BOJNICE

Najprv sme išli dve a pol hodiny s autobusom, až sme prišli konečne do cieľa. Ako prvé sme navštívili Bojnický rámpok.

Prekvapilo ma, že najprv bol to neko hrad, ale György Pálffy ho dal prerobiť na rámpok.

Pri rámpku boli aj pekné suveníry a strom, pri ktorom sme sa odfotili. Volal sa *Lipa kráľa Mateja* a mal okolo 700 rokov.

Posom sme išli na vyhlídkovú vežu *Čajka v oblakoch*. Nakoniec sme sa

po celodennom výlete vrátili späť do Pezinka.

Nájdí v riadkoch a stĺpcoch anglické zvieratá. Doplň tajničku a splň úlohu.

Potrebuješ nápovedu?

dog, cat, cow, pig, horse, snake, spider, giraffe, tiger, lion, zebra, fish, fox, wolf, monkey, elephant, mouse, crocodile, penguin, rabbit, shark

P	C	R	O	C	O	D	I	L	E	M	O	N	K	E	Y
E	P	F	S	S	H	A	R	K	C	C	A	T	T	H	M
N	I	O	S	N	A	K	E	P	O	W	F	L	I	O	O
G	G	X	R	A	B	B	I	T	W	O	I	I	G	R	U
U	D	O	G	I	Z	E	B	R	A	L	S	O	E	S	S
I	D	E	S	P	I	D	E	R	R	F	H	N	R	E	E
N	E	L	E	P	H	A	N	T	G	I	R	A	F	F	E

DRAW A _____

VTIPY

Učiteľka žiakovi:

- Povedz nejaké dlhé slovo!
- Guma.
- To je podľa teba dlhé slovo?
- Nie, - priznáva žiak,
- ale dá sa natiahnuť.

- - -

Rozprávajú sa dvaja chlapci:

- Dnes sme na telesnej behali dvanásťminútovku.
 - A za koľko si ju zabehol?
- - -
- Tak čo, sused, bude ten váš Paľo hasičom?
 - Ale, nebude.
Pri skúškach totiž pohorel.

Učiteľka sa pýta Deža:

- Dežko a čo vy doma robíte vtedy, keď vypnú prúd?
- Nič, pani učiteľka. Zapálime sviečku a pozeráme televízor.

- - -

Na hodine chémie sa učiteľ pýta:

- Kto nám povie, ako sa dá pomocou vody získať svetlo?
- Stačí umyť okno, pán učiteľ.

- - -

V škole na poslednej hodine:

- Kto odpovie prvý na moju otázku, môže ísť domov!

Jožko vyhodí tašku z okna...

- Kto to bol?!
- Jaa, dovi

HÁDANKY

Na ktoré železo sa najviac stúpa. (na podkovy)

Má dlhšie fúzy ako nohy, i nožnice svoje má, fúzy si však nestrihá. (rak)

S červenou bradou na chóre spieva, ženu má, s ňou nelíha, len sedá. (kohút)

Akým pluhom oral prvý človek? (novým)

Hoc má dlhú bradu, nevie ti dať radu. (koza)

Strieborné ovce, rohatý pastier. (mesiac a hviezdy)

Sedí pani na kláte v tmavom, čiernom kabáte. (noc)

“Len deti, ktoré neposlúchajú, môžu sa stať lepšími, než sú ich rodičia.”

...

“Deti sa učia oveľa rýchlejšie ako dospelí, pretože sa ešte nenaučili báť.”

...

“Vaše deti nie sú vaše. Neprichádzajú vám, ale cez vás. Ani vám nepatria, hoci žijete spolu.”

...

“Deti milujú toho, kto ich miluje; a kto nemôže milovať, veľmi málo dosiahne pri výchove.”

...

“Deti musia mať s dospelými veľa trpezlivosti.”

